

PER UNA POLÍTICA INDEPENDENTISTA DE COMBAT

1. L'independentisme català fins avui
2. Balanç de dos anys de treball
 - 2.1. Valoració de les tasques externes
 - 2.2. Valoració de les tasques internes
3. Anàlisi de la conjuntura política
 - 3.1. Conjuntura política nacional
 - 3.2. Conjuntura política internacional
- 4 Clarificació dels objectius de l'independentisme i de l'MDT.
 - 4.1 La base social de l'independentisme
 - 4.2. Independentisme lluita de classes
 - 4.3 El projecte polític independentista
 - 4.4 Fonaments d'una estratègia independentista
 - 4.5 Política aliances a curt i a mitjà termini
 - 4.6. Missatge ideològic i actuació política
 - 4.6.1 Discurs ideològic
 - 4.6.2 Criteris d'actuació política
 - 4.7 Maduració de l'independentisme com a alternativa política
5. Proposta de resolució política
 - 5.1 Objectius polítics
 - 5.2 Pla de treball per a dos anys
 - 5.2.1 Tasques externes
 - 5.2.2 Tasques internes

1. Introducció

La raó de l'elaboració d'un document conjunt, que intenta aplegar les diferents propostes crítiques envers la ponència oficial, ha estat que aquest text oficial no podia ésser considerat globalment com a vàlid per a l'avanç que necessiten l'independentisme i l'MDT en el moment actual. Efectivament, els defectes de la ponència oficial no són de detall (que serien així fàcilment esmenables amb petits retocs) sinó d'enfocament global.

Fent-ne una breu enumeració, podem dir que hi hem trobat concepcions en les quals no hi podem estar de cap manera d'acord:

1. La ponència oficial planteja d'una manera exagerada i partidista el paper jugat per un partit (el PSAN), que és definit com al nucli originari de l'estratègia independentista-. (p. 6, r. 10).

D'altra banda, simplifica crítiques a qualsevol possible error amb el recurs fàcil a una suposada dinàmica antipartit. (p. 10 r. 1).

Un tractament tan poc objectiu del tema, fa que sigui totalment inacceptable.

2. Cal considerar l'anàlisi que es fa de l'independentisme i de l'MDT com a excessivament simplista i triomfalista.

Es planteja la situació com de consolidació organitzativa només amb alguns

problemes (apartat 2.3.), problemes que, a més, no són tractats seriosament. I també es planteja com si ja haguéssim arribat a una consolidació ideològica, considerant, a més, com a conquestes ideològiques punts erronis (com la no-participació en unes eleccions pel sol fet de ser d'àmbit espanyol), o punts que no han estat mai discutits orgànicament al si de l'MDT (com el confús concepte de front patriòtic).

3. Les consideracions entorn del comportament dels militants exposades a la ponència oficial pateixen també d'un defecte global d'enfocament. En alguns aspectes s'assemblen massa a unes normes d'urbanitat d'un col·legi o a un reglament cívic o laboral, en les quals es considera, a més, de manera paternalista la relació de l'independentisme envers el poble (en lloc de partir del concepte correcte de considerar que els independentistes són part del poble en lluita, i que avançaran per l'inseriment en les lluites i no pas pel simple fet de tenir una conducta moralment irreprotxable).

En aquest aspecte la ponència oficial no es pot considerar tampoc aprofitable.

4. Finalment cal valorar també com a negatives la majoria de les consideracions referents a l'autonomisme i al confús concepte del front patriòtic que apareixen al llarg de la ponència oficial.

La ponència oficial confon el paper objectiu que juguen els partits i institucions amb la consciència que tenen d'aquest paper sectors més o menys alienats del nostre poble.

Que la gent (o la majoria dels nostres compatriotes, com diu la ponència oficial) no vegi en CDC un enemic polític, això no vol pas dir que CDC com a organització no estigui d'acord amb l'ocupació espanyola. (Una altra cosa és la possibilitat de posar en contradicció allò que diuen amb el que realment fan).

D'altra banda, segons la ponència oficial, tots els sectors, mentre que siguin catalans, són potencialment favorables a la lluita independentista, aspecte contradit al llarg de la nostra història pel comportament de les classes dominants (noblesa o burgesia segons les èpoques, anomenats botiflers).

L'independentisme ha nascut enfrontant-se també a enemic que tenim a casa, i aquest és tant del PSOE com de CDC, pel fet que ajuden igualment a mantenir l'estat (per bé que utilitzin recursos ideològics variables).

Pensem que tots aquests defectes són difícilment corregibles amb petits retocs (tal com ho hem dit al començament) ja que impregnen tot el text, i que per tant, l'MDT té necessitat de poder comptar amb un text alternatiu que partint de la declaració de principis, aprofundeixi en la línia nacional-popular que ha estat la base del naixement i del creixement de l'independentisme actual. És amb aquest objectiu que s'ha elaborat el text que segueix partint de la refosa del text dels presoners de Terra Lliure amb el text signat per CCL, juntament amb aportacions de membres de diferents Assemblees locals i comarcals de l'MDT:

1. L'independentisme català fins avui

Podem afirmar que a Catalunya des de ben antic hi ha hagut oposició, d'una o altra forma, a la dominació forània. Però és a partir de la Guerra d'Ocupació, al segle XVIII, quan la lluita contra els invasors s'ha constituït en una constant al nostre poble.

Després de perduda aquesta guerra, el primer referent polític català és la Renaixença, moviment cultural on els components burgesos eren absolutament dominants, que desembocaren el primer i tímid poder autonòmic regionalista de la Mancomunitat.

Entre els anys vint i la Guerra Civil, ja al segle actual, el moviment catalanista es comença a definir separatista, en oposició al regionalisme (Lliga-Cambó), però no del tot deslligat del flux burgès (Macià-Estat Català). Malgrat tot, els esforços hi són, i velem com les tensions sorgeixen al seu si: mentre que uns constitueixen ERC, d'altres aniran girant els ulls cap al marxisme d'arrel catalana (Jaume Compte Partit Català Proletari). Aquest és el fil on més clarament podem enllaçar els independentistes d'avui. La participació, però, del PCP, un cop morts Jaume Compte i Manuel González Alba, en la construcció del PSUC i la Guerra mateixa, trunquen un camí, iniciat esperançadorament, d'unió d'independència i lluita de classes. Paral·lelament, en aquesta frondosa etapa de la nostra història, es donen experiències totes elles enriquidores, que podem també considerar part del nostre bagatge actual (moviment llibertari, BOC, POUM).

Després de la guerra, el nacionalisme català s'agrupa fonamentalment entorn del FNC, organització laica i republicana, separada dels cercles pròxims a Montserrat on es formen els embrions del catalanisme «oficial» d'avui (CiU). Però continua mantenint serioses contradiccions que no li deixen trobar les formes d'acció i d'organització adequades.

L'any 1969, i producte d'aquestes contradiccions, neix com a escissió del FNC, el PSAN, que representa un salt qualitatiu molt important, tant per la seva definició marxista com per la voluntat d'incidir sobre tota la nació catalana. Al llarg de la dècada dels 70, els grups independentistes comencen a incidir en les lluites socials i a fondre així en la teoria i en la pràctica lluita nacional i lluita social.

El 1974, el PSAN pateix una escissió, de la qual surt el PSAN-P, a causa de la política seguidista que aquell fa del PSUC. Es comença a veure la necessitat de crear una estratègia pròpia.

Aquesta estratègia trigaria encara una mica a arribar. Però acumulant experiències i a través de la pràctica política es van destriant una sèrie de fenòmens paral·lels que, cap al 1979, marquen una nova etapa:

- primeres experiències de lluita armada (embrió de Terra Lliure-M. Marcó i F. Goñi).
- aparició conseqüent d'un moviment polític antirepressiu al voltant dels CSCP.
- aparició de línies de treball nacional-populars, enfrontades amb el nou model polític, fill de la recent aprovació de la Constitució espanyola i de l'Estatut.

Durant aquest temps el PSAN, al seu torn, expulsa el sector reformista que el mantenia de feia temps aturat, passant així a treballar activament en el nou camp que s'està obrint camí.

Al mateix temps, organitzacions que ocupaven confusament l'espai polític independentista, com eren el BEAN o NE, nascuts de la difícil adaptació a la nova situació política, però que mai no van comprendre la necessitat de marcar una línia política pròpia, van desmarcant-se vers posicions més i més clarament reformistes i electoralistes (clarificant així el mapa polític independentista), fins a la seva des-

aparició organitzativa (BEAN) o política, absorbits dins l'òrbita de l'espanyolisme (NE, ENE-PSUC).

Des d'aleshores l'independentisme s'ha anat vertebrant al voltant dels partits (PSAN, IPC), de l'organització antirepressiva (CPSC), i d'altres organitzacions sectorials que es van sumant a l'estratègia independentista (GDL, CCII, AEIU).

Tot aquest treball sectorial, l'experiència acumulada, i el creixent inseriment social, marca la necessitat de dotar-se d'un moviment ampli. Així neix l'MDT, avui expressió màxima de l'independentisme revolucionar català, i superadora d'antigues diferències i capelletes.

2. Balanç de dos anys de treball

Per tal de fer un balanç de la tasca realitzada per l'MDT al llarg d'aquest dos anys, caldrà valorar tant les tasques externes com les tasques internes, prenent en consideració diferents elements de referència.

En la valoració de les tasques externes haurem de tenir en compte, d'una banda, l'avanç respecte a la situació inicial de l'MDT i, d'altra banda, la incidència de la lluita independentista dins el conjunt dels moviments socials i polítics del nostre país.

En la valoració de les tasques internes, caldrà analitzar, en canvi, aquells aspectes que reflecteixin la implantació, organització i la maduració política de la militància.

2.1 Valoració de les tasques externes

Una valoració general ens porta a assenyalar un avanç innegable de l'MDT.

En primer lloc, cal observar que hi ha hagut un augment de la capacitat de mobilització, molt especialment a les regions de Girona i de Barcelona, regions d'una importància política remarcable dins el nostre país. Tan sols cal recordar les manifestacions del mes d'abril passat que aplegaren unes 5.000 persones a Barcelona i unes 1.000 a Girona, i les de l'Onze de Setembre que en reuniren 25.000 i 1.500 respectivament.

També cal remarcar que la imatge que s'ha donat en les mobilitzacions aquest darrer any ha estat d'una més gran maduresa política.

Un segon element a destacar és la consolidació d'una pràctica de lluita important en dos fronts principals, el de la lluita antirepressiva i el de la lluita per la llengua.

L'articulació, en termes generals correcta, de l'MDT amb els CSPC i amb els GDL pensem que ha estat fonamental per a aconseguir aquesta incidència.

També convé assenyalar un avanç general en la influència política i sobretot a la regió de Girona. S'han obert també noves àrees d'incidència (com la regió d'Alacant i el Vallès Oriental) i s'ha estès la influència a més zones geogràfiques (com les Illes).

Com a resultat d'aquests avanços podem dir que l'independentisme català (i concretament l'MDT) comença a comptar com a força política als Països Catalans. Totes les anàlisis polítiques han de tenir en compte aquesta nova força, encara que les anàlisis burgeses hagin tendit a atribuir el protagonisme de l'independentisme a

d'altres organitzacions nacionalistes més moderades.

En aquesta presència pública cal assenyalar la intervenció permanent en la premsa local de força comarques (Segarra, regió de Girona, Penedès, Baix Ebre, etc.)

Aquest avanç cal, però, que sigui matisat per importants mancances i insuficiències.

En primer lloc, en algunes comarques l'activitat ha experimentat un estancament o un retrocés. Els casos d'avanç que haurien d'ésser més generals, són molt compats.

En segon lloc, cal assenyalar una incidència molt escassa en fronts de lluita importants com el sindical i l'ecologisme; i en àrees geogràfiques també importants com les ciutats de Lleida, Tarragona, Castelló i València i barris i cinturons urbans d'immigració..

Finalment, cal no oblidar el retrocés organitzatiu que s'ha produït darrerament en àrees tradicionalment favorables com els Instituts de Batxillerat i els Centres de Formació Professional.

I en un pla més general, cal valorar també negativament la imatge política pobra que té encara l'MDT, a causa de la línia política poc clara, i de la utilització constant de consignes espectaculars però «fàcils», simplistes i amb poc contingut (buscant possibles efectes immediats més que no pas una coherència i resultats a llarg termini); a causa també de la realització d'accions amb una explicació insuficient; de la poca preocupació per les publicacions pròpies, de l'edició escassa o defectuosa de material de propaganda; a causa, finalment, de la deixadesa en la imatge dels portaveus o dels locals (escassos o abandonats), etc.

El resultat d'aquestes mancances és que l'MDT té encara actualment una imatge política vaga i difusa, ja que no posseeix prou elements polítics i formals perquè aquesta imatge sigui tan clara i definida com convindria a les necessitats existents de presència política. Aquesta feblesa de la imatge de l'MDT és greu ja que permet deformacions importants per part de la informació oficial i possibilita massa sovint la recuperació del treball fet, per part de les organitzacions pacifistes i autonomistes (Crida, ERC, CiU...).

2.2 Valoració de les tasques internes

En la valoració de les tasques internes existeixen dos elements que ens mostren un cert avanç.

D'una banda, es pot constatar una implantació globalment més gran. S'han format noves assemblees de comarca o de barri i, hi ha hagut un augment gradual d'aquelles assemblees locals que han aconseguit una regularitat en l'organització. I, d'altra banda, cal assenyalar un progrés en la voluntat de debat polític. Els debats són més raonats i les posicions són, més regularment, expressades per escrit. Malgrat tot, persisteixen actuacions maniquees que tendeixen a polaritzar els debats entorn de posicions preses prèviament, la qual cosa dificulta l'avanç de la cohesió interna. Considerem que el balanç organitzatiu ha d'ésser, en general, negatiu, ja que, malgrat l'augment de la regularitat en el funcionament intern, resten encara moltíssimes mancances.

Existeixen, en primer lloc, molts defectes de coordinació i de planificació.

La Coordinadora Nacional, a causa de les condicions en què es realitza (lloc, periodicitat...) no dinamitza realment les Assemblees Comarcals (moltes assemblees en són absents o són representades insuficientment). S'ha convertit, així, en una mena de burocràcia on només hi assisteixen els membres més motivats (militants de partit) i s'ha allunyat de les bases de l'MDT que cada cop s'hi identifiquen més difícilment.

El Secretariat Nacional no cobreix les funcions d'organisme permanent ja que només es reuneix un cop el mes. A causa d'aquesta mancança la gestió permanent queda traslladada, en els fets, a uns determinats individus o partits.

Aquesta manca d'organització es reproduïx en la manca de planificació i de previsió suficients tant en els plans de treball externs com en la infraestructura (economia, locals, etc.).

Aquesta és la raó de fons que fa que l'MDT sembli sovint que va a remolc dels esdeveniments i que tingui una capacitat de reacció molt lenta.

En segon lloc, persisteixen uns estils de treball sectaris que dificulten l'aglutinació dels membres de l'MDT en les estructures organitzatives.

Al si de l'MDT existeixen grups diversos (partits, grups d'afinitat política, etc.) que consideren l'MDT no com un lloc per a contrastar les seves idees i els seus plantejaments, sinó com un camp de batalla on aquestes idees o plantejaments han d'ésser imposats tant sí com no. les idees contràries no són preses en consideració i es tendeix, en canal, a marginar militants vàlids pel sol fet de no formar part del propi partit.

Aquesta pràctica crea un desgast orgànic greu i ha provocat concretament diverses baixes de militància i dimissions de responsabilitats que caldria estudiar.

Un moviment ampli com l'MDT té l'obligació de mantenir un tipus de funcionament que permeti la fàcil aportació a la tasca conjunta per part de qualsevol dels seus membres.

D'altra banda, es posa massa poc interès en la formació i la discussió polítiques. la manca de formació és evident i és ben palesa també la deixadesa existent en aquest sentit.

La discussió política és insuficient o és viciada d'acord amb el sectarisme que hem exposat més amunt, segons el qual es tendeix més a fer passar a cop de vot uns plantejaments, que no pas a dinamitzar un contrast d'idees enriquidor al si de l'MDT.

les propostes divergents de les línies oficials es fan circular poc, com si hi hagués por a un debat seriós i en profunditat, que és la base de tota pràctica revolucionària.

En un moment com l'actual de definició política de l'MDT, seria un greu error de procediment no donar importància als debats en profunditat i caure en una dinàmica de prendre acords per la política dels fets consumats, imposant així, sense una discussió suficient, la voluntat de minories. D'aquesta manera es correria el perill d'entrar en una dinàmica estricta de líders i escolans d'amèn, que a mitjà termini estancaria el procés de maduració i de desenvolupament de l'independentisme, en dificultar la participació i el protagonisme de les bases.

En aquest sentit es constata un deteriorament de la dinàmica assembleària.

La mala organització del Barcelonès és també un aspecte organitzatiu important que cal resoldre.

Barcelona té importància tant des del punt de vista comarcal (Barcelonès) com nacional (infraestructura general). Cal estructurar la comarca de manera que existeixi una sòlida organització permanent i en la qual tots els militants s'hi puguin identificar per tal que hi prestin un suport sense cap mena de reticència.

I cal també cobrir diferents aspectes de la infraestructura nacional reforçant les tasques del secretariat nacional.

Finalment cal assenyalar, encara, la manca d'una línia política sòlida i d'un pla de treball al marge de l'agitació puntual.

Es dona la manca d'una línia política explícitament assumida per tothom. En realitat el que hi ha és una política implícita resultant de l'encadenament de fets puntuals sovint imposats sense un debat suficient.

Aquesta línia implícita que ningú no ha definit ni acordat al si del moviment, es manifesta entre altres aspectes per:

- simplificació excessiva de continguts i consignes.
- reforçament de continguts patrioters buidant la lluita nacional de tot contingut de classe.
- reforçament exagerat de mites, obsessions i fòbies i, en definitiva, el reforçament d'actituds primàries elevades a la categoria d'ideologies.

Cal, d'una banda, estructurar de manera més sòlida les diferents campanyes que es porten a terme. I, d'altra banda, establir una línia política que doni sentit a la lluita de cada dia.

-Els Plans de treball són mal dosificats, de manera que sovint carreguen molt l'activitat dels grups locals, en campanyes generals, i això dificulta la seva dinàmica pròpia i la incidència en el seu entorn immediat (barri, comarca...).

Pensem que s'ha d'evitar, sobretot, de caure en falsos debats.

Els temes que haurien de preocupar la militància de l'MDT haurien d'ésser primordialment vinculats a la reflexió sobre la incidència i la implantació socials; el desplegament i reforçament dels fronts d'acció i la seva articulació amb l'MDT; la relació partit/moviment; la relació de l'independentisme amb el conjunt del poble treballador català, etc.

Una de les principals preocupacions de l'independentisme ha de ser la de saber organitzar-se correctament, aglutinant tots els col·lectius i individus, sovint dispersos de la família independentista, fomentant al màxim la discussió i la participació: tothom té el seu lloc i el seu moment. El MDT ha de posar les condicions perquè aquesta aglutinació sigui possible, tot articulant el conjunt en una línia estratègica. De la breu valoració exposada es desprèn fàcilment la necessitat de millorar profundament l'organització interna adequant-la a una més gran participació de les bases, dinamitzant la formació i el debat i preparant conscienciosament tots els aspectes que afectin la imatge pública del moviment.

Aquest avanç organitzatiu ha d'anar acompanyat d'un avanç també en la definició

política de tal manera que la clarificació de la perspectiva contribueixi a l'avanç en l'acció de cada dia.

Tots aquests aspectes han d'ésser desenvolupats en d'altres apartats d'aquesta ponència.

3. Anàlisi de la conjuntura política

3.1 conjuntura política nacional

El tret més destacat a assenyalar és, sens dubte, el fracàs creixent de la via autonomista dins el sistema polític de l'Estat espanyol. El rebuig de l'autonomia és cada cop més gran, tot i que el contingut d'aquest rebuig és variable (va des de la crítica parcial a alguns aspectes com el finançament, la política lingüística, la política ecològica, etc., a l'oposició global).

L'afebliment del regionalisme i del nacionalisme reformista després de les darreres eleccions estatals del juny del 86 ha produït un buit polític en l'àrea d'influència de l'independentisme, situació que s'ha posat de manifest el darrer onze de setembre on el protagonisme del nostre moviment ha estat absolut.

D'altra banda, el caràcter agressiu del sistema polític i econòmic espanyol -reforçat pels nous marcs internacionals-, es manté i en molts casos s'accentua: atur, destrucció de la terra, repressió contra lluitadors i «dissidents», etc., de tal manera que el rebuig contra l'Estat afecta àmplies capes populars.

Tot plegat conflueix en el reforçament de l'expectativa política de l'independentisme en tant que alternativa a l'estat de coses actual (és a dir, amb capacitat de plantejar un trencament amb l'Estat espanyol tot oferint una sortida política coherent).

Constatem que l'adhesió creixent a l'independentisme és manifestació d'un sentiment primari ben arrelat que parteix d'una actitud de rebuig a la deshonestedat i a l'engany propis de la política oficial, però això amb un nivell de politització molt baix.

Tota aquesta situació reclama una presència independentista en el pla polític, és a dir, la transformació del que és un estat de consciència vague i generalitzat i una certa voluntat d'enfrontament, en una capacitat d'estructurar una alternativa política.

La situació a Catalunya Nord es troba en una fase més incipient de conscienciació que podríem definir com de superació del culturalisme i naixement de l'independentisme polític.

3.2 Conjuntura política internacional

L'anàlisi de la situació política actual no pot ignorar la voluntat d'integració política i ideològica de l'estat sorgit de la reforma dins del context de l'Europa capitalista en particular i del Bloc Occidental en general.

Aquesta incorporació al «tren» capitalista europeu s'ha operat així en un context econòmic molt especial, el del capitalisme en crisi, en el qual es deixa de banda la política de plena ocupació, es limiten els salaris, s'entra en un procés inflacionista,

s'imposen uns canvis importants en l'estructura econòmica, i s'aprofundeix la penetració del capital mundial.

La transició política espanyola acompanya i amaga així tot un procés de transició econòmica, de reconversió de diferents sectors econòmics per tal d'anar introduint un nou model d'acumulació capitalista basat en el control del desenvolupament i l'aplicació de noves tecnologies (que permeten de superar les crisis de rendibilitat i productivitat).

Aquest nou model d'acumulació converteix els desequilibris i contradiccions socials en fets permanents, tot reforçant els contrastos abundància/misèria, el procés de concentració de capital i la pèrdua dels centres de decisió econòmica i política cada cop més integrats a nivell mundial. El paper de les autoritats locals queda així reduït a adaptar aquestes decisions en el seu àmbit restringit d'actuació. El nou model així definit s'articula ideològicament a través del discurs europeista, que a l'estat espanyol s'ha començat a difondre a partir del procés d'integració a la CEE i l'OTAN. Aquest nou missatge europeista, amb tot, el que significa, hem d'entendre que complementa i supera el discurs espanyolista tradicional de l'estat. Es reforça així l'objectiu d'abandó d'una situació tercermundista per tal d'arreglar-nos a qualsevol preu amb els estats capitalistes dominants.

Tot això suposa un agreujament de la situació de les classes treballadores, així com un procés de desnacionalització galopant provocat per la uniformització de patrons culturals i la concentració dels centres de poder.

El resultat d'aquesta nova perspectiva ens fa veure d'una banda, els estats espanyol i francès com a instruments de dominació subordinats al capitalisme supratatal; i d'altra banda, la necessitat de fomentar la consciència política de les classes populars catalanes no tan sols en contradicció amb els conceptes d'Espanya i de França, sinó també de crítica al model de societat que neix d'aquests estats i va alhora més enllà de la simple identificació nacional tradicional en cadascun d'aquests estats.

En contrapartida, aquesta nova situació va aproximant les condicions polítiques del nord i del sud de l'Albera; això facilitarà la integració de les lluites al si de la nostra nació.

En resum, la plena integració de l'estat espanyol dins d'aquests nous marcs internacionals determina també a nivell polític una articulació entre estats amb resultats immediats com ara la col·laboració «antiterrorista» i en general en tècniques repressives i de control de la població.

Tol plegat, altera d'alguna forma el marc de lluita i referma la necessitat establir relacions actives i solidàries amb altres grups d'alliberament nacional i social.

4. Clarificació dels objectius de l'independentisme i de l'MDT

El plantejament d'una clarificació necessària prové del fet de considerar que els punts de definició de l'MDT existents fins avui s'han fet insuficients per a les necessitats de la lluita, i que cal, per tant, avançar en un grau més elevat de concreció. Els aspectes que pensem que caldria precisar amb més detall són:

1. La base social de l'independentisme.
2. Independentisme i lluita de classes.
3. El projecte polític independentista.

4. Fonaments d'una estratègia independentista.
5. Política d'aliances a curt i a mitjà termini.
6. Missatge ideològic i actuació política
7. Maduració de l'independentisme com a alternativa política.

4.1 La base social de l'independentisme

Es tracta d'un aspecte que interessa precisar ja que una anàlisi defectuosa pot portar a enfocaments nefastos per al nostre moviment.

Si ens hem de basar en l'experiència més estricta immediata, la base social militant és constituïda (tal com ho hem apuntat més amunt) per la joventut amb consciència política nacional-popular, és a dir, joves amb consciència nacional i vinculats a la defensa dels interessos populars (ecologistes, antirepressius, sindicals, etc.); i des del punt de vista social, d'extracció obrera i popular (és a dir, majoritàriament, sectors no-burguesos, diferenciats així prou clarament de la militància dels grups autonomistes o regionalistes).

Però més que una constatació de la militància actual del moviment independentista, caldria assenyalar la base social potencial, és a dir, els sectors socials objectivament interessats en els objectius de la lluita independentista.

En aquest sentit, l'independentisme ha promogut diferents denominacions que caldria valorar.

La denominació més estesa és la de classes populars, que designa el conjunt de sectors populars allunyats dels beneficis econòmics capitalistes, de la propietat o la gestió dels mitjans de producció; i de la gestió, en general, del sistema econòmic (urbanisme, sanitat, etc.).

Serien, així, classes populars els assalariats (industrials o no) i els treballadors individuals o familiars sotmesos, tots, a l'explotació capitalista. (Caldria excloure'n, per tant, tècnics superiors i executius, compromesos en les diferents àrees de la gestió del sistema. I cal incloure-hi, evidentment, pagesos i menestrals, i petits empresaris d'empreses individuals o familiars, tant del comerç com de la indústria).

El terme Poble Treballador és utilitzat, també, sovint com a sinònim de la designació anterior (però insistint més en la vinculació directa al treball).

Un concepte diferent, en canal, és el de classe obrera o classe treballadora que representa el sector assalariat i més fàcilment organitzat de les classes populars. D'acord amb les anàlisis independentistes, la petita burgesia es pot dividir en dues fraccions diferenciades, la petita burgesia tradicional (menestrals, comerciants, etc.) i la petita burgesia tecnocràtica (tècnics, professionals, etc.).

La petita burgesia tradicional forma part objectivament de les classes populars catalanes però està sotmesa fortament a la influència de la ideologia conservadora (lligada a la religió i a les estructures econòmiques i socials tradicionals).

La petita burgesia tecnocràtica, en canvi, forma part dels sectors objectivament defensors del sistema de dominació (capitalisme espanyol i francès). Subjectivament, però, alguns sectors de la petita burgesia tecnocràtica poden adonar-se més fàcilment de les contradiccions del sistema i passar a oposar-s'hi.

Al costat del sistema de dominació cal situar fonamentalment les diferents fraccions

de la burgesia pròpiament dita subdividida correntment en gran burgesia i mitjana burgesia.

Les diferències entre aquestes dues fraccions de la burgesia són importants, ja que la gran burgesia és la que està més directament vinculada a la gran banca i als grans negocis d'àmbit estatal o pluriestatal, mentre que la mitjana burgesia és la burgesia responsable de la gestió de les empreses industrials i comercial d'àmbit nacional.

No existeix, però, una burgesia nacional, pròpiament, perquè totes les fraccions de la burgesia (mitjana i gran) estan estretament vinculades als interessos estatals i necessiten l'estat per a sobreviure.

L'espanyolització (i francesització, al nord) ha influït en aquest esquema de manera variable: d'una banda els sectors populars immigrants de cultura nacional no catalana estan en un procés d'adhesió a la lluita independentista en la mesura que avanci el seu arrelament a les lluites concretes i la seva crítica a l'estat.

La influència ideològica de l'espanyolisme al si de les classes populars no depèn, però, tan sols de l'origen nacional sinó també de factors ideològics com la integració a l'estat i a la cultura segregada per aquest estat (és a dir, que es pot ser ideològicament espanyol tot i essent d'origen català).

Les classes populars són en general menys espanyolitzades ideològicament que la burgesia que és fortament espanyolitzada a causa dels seus lligams amb el poder estatal. (Només la mitjana burgesia posseeix a la Catalunya Vella-Tarragona-Reus-Manresa-Barcelona-Vic-Girona- una consciència que és culturalment catalana i políticament regionalista). Els diferents sectors de la petita burgesia reflecteixen posicions ideològiques de la burgesia de la zona pròpia d'influència.

Així la petita burgesia tecnocràtica és fortament espanyolitzada a la Catalunya Nova i regionalista a la Catalunya Vella. i la petita burgesia tradicional manté posicions regionalistes-conservadores a la Catalunya Vella i regionalistes-espanyolistes a la Catalunya Nova (per exemple, el blaverisme).

Seguint aquests esquemes, les diferents opcions ideològiques podrien ésser classificades dins l'estat espanyol:

SECTORS PRO-CAPITALISTES (CONSERVADORS I ESTATALISTES)		
Gran burgesia		AP
	Catalunya Vella	CiU
Mitjana burgesia	Catalunya Nova	AP, PSOE, simpat. CiU-PRD
	(CV)	PSOE, PSUC, CiU
Petita burgesia tecnocràtica	(CN)	PSOE

CLASSES POPULARS		
Petita burgesia	(CV)	ERC, bases de CiU
	(CN)	Regionalistes folkloritzant (blaveros), PSM, UPV, PSOE.

La resta de classes populars s'alineen, segons el seu grau de consciència i d'espanyolització, seguint les posicions de les diferents fraccions de la petita burgesia (en competència amb la influència de l'independentisme i de la consciència

antiestatalista).

En resum, la base social de l'independentisme són les classes populars d'acord amb les seus interessos objectius.

Cal tenir en compte, però, que caldrà vèncer la influència de la ideologia conservadora i/o espanyolista al si de la petita burgesia tradicional i l'espanyolització cultural en els sectors populars d'origen immigrat.

Afermar i cohesionar la base social és una preocupació a llarg termini, és un problema cultural, de xarxa social. (Cal preservar i generar formes i continguts de resistència cultural i popular; en cap cas es tracta d'un plantejament conservador, sinó que cal un esforç creatiu que depassi els esquemes nacionalistes clàssics). De manera concreta, plantegem com a sectors socials a incidir prioritàriament (al si de les classes populars) i a incorporar a la lluita independentista a curt termini:

-classes populars amb consciència -i sentiment- nacional amb necessitat de veure projectes polítics plasmats, i desenganyats pel fracàs de les opcions autonomistes i reformistes.

-sectors socials amb poca o nul·la consciència nacional però consciència forta antiestatalista i anticapitalista i que veuen la necessitat de l'enfrontament directe i contundent contra l'estat i les noves formes d'opressió que busquen de canalitzar de forma col·lectiva aquesta reacció. Aquests sectors es troben sobretot en el medi urbà.

-sectors socials provinents del desencís de la reforma, que no s'han integrat a les noves formes de poder de la democràcia espanyola i que segueixen cercant un projecte d'acció política i social suggerent i coherent per a integrar-s'hi.

-amplis sectors juvenils de procedències socials molt diverses però amb característiques i actituds comunes contra el sistema, per la manca d'expectatives que els ofereix sota formes i vies diferents estan prop de l'independentisme polític.

4.2 Independentisme i lluita de classes

És un tema central que cal resoldre correctament ja que ha donat origen a moltes confusions.

Per a alguns, l'independentisme (la lluita nacional) és un moviment de tipus democràtico-popular que ha d'agrupar el conjunt de la població (incloent-hi la burgesia) contra l'enemic exterior.

Per a uns altres, l'independentisme és un aspecte més de les lluites socials que caldria situar al costat de l'ecologisme, el feminisme, etc.

Totes dues concepcions anteriors són profundament errònies, ja que l'independentisme modern (és a dir, l'independentisme com a moviment social d'arrel popular) és l'expressió d'una lluita per un projecte polític i social nou en la qual s'enfronten la burgesia i l'estat d'una banda, i les classes populars de l'altra.

L'independentisme és, doncs, l'expressió política de la lluita de classes en un moment determinat de la nostra història nacional (la fase de lluita per la independència). La lluita independentista situa a una banda els ocupants (aparell de l'estat) i els seus aliats (burgesia, en general), i a l'altra, les classes populars.

Es tracta, doncs, d'una lluita contra l'ocupació, però en aquesta lluita uns catalans seran conseqüents amb els interessos nacionals i uns altres els traïran (botiflers). Són botiflers tots aquells qui no denuncien l'ocupació espanyola i col·laboren a mantenir-la i disfressar-la. (Partits com AP i PSOE, però també CiU, i en certa mesura altres grups parlamentares que no denuncien l'ocupació espanyola com el PSUC, ERC, ENE, etc.).

L'espanyolisme polític no és doncs un factor que es mesuri tan sols per la dependència orgànica (casos dels MC, LCR, etc.) sinó que és un factor ideològic lligat a l'adhesió al concepte d'Espanya (PSUC, CiU) i a la manca de rebuig a l'ocupació (ERC, ENE, etc.). El botiflerisme actual s'expressa per l'acceptació i defensa de les Autonomies. El fet de ser culturalment o antropològicament català no és garantia de suport a la lluita independentista.

La lluita de classes de l'independentisme situa espanyolistes i botiflers a un costat, lluitadors i patriotes a l'altre.

Els uns defensen l'estat opressor. Els altres s'hi enfronten.

Seguint aquests raonaments el projecte cultural independentista no es pot limitar, doncs, a una simple defensa dels tòpics culturals elaborats per la burgesia, sinó que s'ha de proposar la defensa d'una nova cultura popular, nascuda de les aportacions diverses de tot el territori nacional, i de la crítica de la cultura tradicional. La lluita de classes també s'ha de traduir (com s'ha traduït ja parcialment) en la cultura i en la simbologia. (Formen part, per exemple, del projecte nacional de les classes populars, costums com els correfocs, castellers, grallers, etc. i símbols com l'estelada amb l'estel roig, per esmentar els casos més representatius).

En resum, podem dir que no s'és independentista només pel fet de ser català i declarar-se independentista, sinó en la mesura que s'estigui en una línia estratègica independentista (i, per tant, en la mesura que es comparteixin no sols les formes de lluita sinó les concepcions de classe que hem exposat).

Una altra cosa diferent és l'explicitació que cal que tingui, en una lluita independentista, la formulació política de la lluita de classes. Pel fet que la mateixa dinàmica nacional ja inclou la dimensió de classe, les expressions polítiques concretes es poden limitar a deixar clara la lluita contra qualsevol forma d'opressió i la denúncia del sistema capitalista com a contrari als interessos populars. (És a dir, que per a mantenir una dinàmica de classe en la lluita independentista, no cal recordar a cada moment que es tracta d'un procés «revolucionari» amb una fraseologia doctrinària esquerranista. Ha d'ésser fonamentalment la pràctica de lluita contra l'opressió la que ha d'anar omplint de contingut concret anticapitalista les mobilitzacions i accions impulsades pel moviment independentista. No s'ha de confondre, però, aquesta manca de doctrinarisme que pot permetre una obertura ideològica a sectors populars influïts per ideologies confuses i prejudicis, amb l'error que representaria plantejar una dissolució de tot contingut de classe o la supressió del conflicte necessari entre classes contraposades i entre projectes polítics contraposats i representatius d'interessos de classe antagonics com són l'independentisme i l'autonomisme).

4.3 El projecte polític independentista

De les anàlisis anteriors es desprèn que el projecte polític independentista no es pot limitar a una simple reivindicació d'independència en abstracte. Cal que prefiguri un nou model de societat gosant plantejar propostes adreçades al conjunt de les classes populars catalanes.

És imprescindible fer el pas de família política, a projecte polític, cosa que equival a mirar menys enrera i més endavant. És avançar en el procés de clarificació, posant l'èmfasi no en l'evolució del regionalisme al nacionalisme, i d'aquest a cert tipus d'independentisme, com a radicalització de l'anterior; sinó en l'independentisme com a projecte polític coherent. No n'hi ha prou amb parlar català, o sentir-se català en lloc d'espanyol o francès, cosa fins i tot freqüent en partits i organitzacions regionalistes o reformistes. No n'hi ha prou amb participaren un Onze de Setembre o dir en una enquesta o assegut en un bar, que hom és independentista. Cal un treball seriós, quotidià, perquè passem a ser alternativa real de futur. D'entrada, cal tenir molt clar que l'actual eclosió de l'independentisme, sobretot entre el jovent, no és un fenomen de generació espontània. No es pot oblidar que precisament l'independentisme s'ha forjat durant i en contra del procés de transició. Les noves tendència tecnològiques, amb la necessitat de dissociar les rendes i el treball, converteixen en estructurals els aspectes de l'atur, treball clandestí, treballs temporers, etc. sobretot entre el jovent. L'independentisme s'intueix com l'alternativa revolucionària del Poble Treballador Català a tota aquesta situació.

Però l'independentisme no és tan sols un nacionalisme radical; és abordar l'opressió i l'alliberament nacional -tal com hem assenyalat més amunt- des d'una perspectiva de classe i que, a més a més, es dota dels mitjans necessaris per poder tirar endavant sense anar a remolc de ningú. Sovint hom acceptaria com a regal allò pel qual no estaria disposat a pagar-ne el preu; aquest és el cas de molts independentistes nominalistes. L'independentisme són els partits, és l'eix CSPC-MDT, és Terra Lliure ara com ara com a element de referència, és tota una sèrie d'organitzacions que es van posant en marxa. És un projecte jove, nascut en i contra la transició, hereu això sí, de la tradició de lluita del Poble Treballador Català, lluny de pactismes i covardies.

Això vol dir que per a comprendre clarament la lluita independentista cal saber lligar correctament en una anàlisi i acció de síntesi, els tres registres següents: classe explotada-nació oprimida-cultura rebutjada; això només és possible des d'una lectura de classe, crítica i creativa, revisant a fons la cultura nacional catalana, no definint-la tan sols en funció de «l'espanyol- o -el francès-, sinó que també cal anar més enllà en els mecanismes d'explotació i d'alienació cultural, definint-la també com anticapitalista, enfrontant-se obertament al procés d'estandardització i banalització que se'ns vol imposar a la força. Cal donar a la cultura popular el seu veritable clara revolucionari, convertint-la en una trinxera enfront de la aculturització i opressió.

Per a això cal situar concretament, d'una banda, els conceptes de nació i consciència nacional, i de l'altra el concepte d'Estat.

Hi ha uns aspectes objectius que defineixen el que és una nació, com poden ser uns centres de polarització i desenvolupament econòmic, social i polític; una cultura concebuda com a manera d'entendre la relació amb els altres i amb l'entorn; una llengua. i uns aspectes subjectius no menys importants, sobretot la vivència d'un cert passat històric, lligat a antigues formes polítiques, fonamental per a forjar la consciència comunitària. La lluita per l'apropiació i interpretació del passat històric és un dels aspectes més amagats i importants, aspecte que la burgesa catalana mai no ha descurat. Ara bé, la concreció política que prengui aquesta consciència nacional depèn bàsicament de dos factors: a) qui (sectors, classes socials...) encapçala el procés de reivindicació, i b) la relació amb el model d'Estat, relació en el nostre cas conflictiva i que permet i obliga a definir el català en oposició a l'espanyol i al francès.

En cap cas podem passar per alt que un aspecte tan fonamental en la determinació del concepte de nació, com és el concepte de cultura, està íntimament lligada en la seva concreció al mode de producció i al model d'acumulació. En aquesta mena de testimoni històric que és la cultura nacional, trobarem sempre l'empremta de la ideologia de les classes dominants de cada etapa; aquest és el cas de les components religioses, la mateixa reducció del concepte de cultura al folklorisme i a l'elitisme propis de la burgesia, com el tan suat pactisme, l'actual penetració de formes aculturals USA pròpies de l'estadi present de desenvolupament del capitalisme.

Des d'un altre punt de vista hem de tenir molt clar que, en tot moment, l'Estat no és més que un aparell de dominació de classes; l'Estat, i les institucions polítiques i econòmiques supratatals, no són més que els instruments dels quals es doten les classes dominants per poder combatre i controlar millor els seus enemics «interiors» i «exters». L'aspecte de l'Estat és primordial per tal d'analitzar correctament l'opressió nacional, per sobre de consideracions racistes o patològiques que no condueixen enlloc i que sempre han estat la base de l'imperialisme i l'explotació: l'enfrontament de les classes populars catalanes és amb l'Estat com a instrument de dominació (i no amb uns individus d'una altra nació sense vinculació al poder polític). I l'Estat opressor és tant el poder central com les estructures de poder de les Autonomies.

La revisió de la cultura nacional que hem considerat necessària, reclama un tractament acurat de la qüestió dels símbols nacionals.

Tot procés d'institucionalització (i l'avanç del projecte independentista ho és en certa manera) és, també, un procés simbòlic.

El símbol té una funció d'identificació i de reforçament sentimental del grup i és doncs important. Actualment la simbologia independentista, a part de la senyera, està centrada en una sèrie de terminologia («terra», «defensa de la terra», «patriota»...). En la identificació del marc nacional i en una adhesió als elements de la cultura popular més vius i participatius (no «folkloritzats»).

Ara bé, tot símbol simplifica i hipoteca, i pot esdevenir desestructurant i fàcilment manipulable si no va acompanyat d'un plantejament polític clar -i més a Catalunya-Principat, on la burgesia tradicionalment n'ha fet dels símbols una utilització acurada, per tal de salvaguardar els seus interessos («...necessitat de reforçar els símbols i les realitats profundes...», «...devem reforçar el sentiment de pàtria...», - Jordi Pujol). L'exemple més clar el tenim en el seu plantejament lingüístic, i concretament en l'ús del català. Si no som capaços de polititzar i aprofundir el discurs més enllà dels símbols, ens mourem en els mateixos àmbits reverencials que certa burgesia, i afirmacions del tipus: «...de fet volem el mateix...» (Arcadi Calzada, al Pi de les Tres Branques) tindran una base sòlida. Caricaturitzant, el regionalisme es basa en el següent: «Som el que som, perquè fem el que fem, i volem el que volem»; la tasca de l'independentisme és aclarir qui és qui, què és el que fa cadascú i per què; i que és el que vol cadascú. En resum: clarificar, i no atiar el foc de la confusió....

En resum, cal tenir molt clar que ens trobem davant d'un projecte alternatiu. Els processos de lluita com el nostre són molt llargs, ja que no es tracta de mers canvis de govern; són qüestionaments de fons i no merament formals i detall. Així doncs, el que compta és el procés mateix, la definició en i per la lluita, rebutjant qualsevol intent de marginalització, definint-nos de manera alternativa, com «l'altre». No és tant un problema de programes de govern alternatiu com de realitats alternatives, i en el fons de vida alternativa.

4.4 Fonaments d'una estratègia independentista

D'entrada, podem abordar el punt de partida (actual en què l'independentisme compta amb un suport social important, però despolititzat), des de dues perspectives diferents:

- a) Una adaptació del discurs polític, tot rebaixant-lo a l'ambient de nacionalisme primari imperant en «l'independentisme estadístic» (o -sociològic-), amb ús i abús dels símbols, de clara típicament populista, fortament impregnat d'irracionalitat.
- b) Partir de la base que política és pedagogia, i fer un esforç de racionalització, tot cohesionant «l'independentisme estadístic», polititzant-lo a fons. La tria de la segona opció ja marca un important enfocament estratègic.

Una segona consideració també important és que l'actuació independentista es basa en una política de combat permanent.

En qualsevol combat (i més si com el nostre que va per llarg) el que ens ha de preocupar més és el combat mateix; és el procés més que no pas el final. El que hem d'assegurar és el durar, perquè això sí que està al nostre abast; per vèncer cal, a més a més, que l'enemic l'erri; això no depèn totalment de nosaltres. Formular una política de combat més que de victòria, que això s'entengui i s'assumeixi individualment i col·lectiva, és l'única possibilitat d'èxit; cap aquí cal encarrilar els esforços, els símbols, les formes i els fons; aquesta és la clau de volta, més que no pas els models fanals.

Això no vol pas dir, però, abandonar les consideracions estratègiques que són necessàries. Seria un greu error defugir valoracions i anàlisis estratègiques, per entrar en un seguit d'activitats i campanyes, en conjunt desconjuntades, en una mena de foc d'encenalls, la qual cosa permetria actuacions puntuals i una certa publicitat, però que porten a una pràctica que, a mitjà termini és nefasta. En aquests casos és impossible prendre la iniciativa; només es pot fer seguidisme, cosa que és fàcilment recuperable i utilitzable. Per aquí l'independentisme es podria convertir a la pràctica en la força de xoc de Convergència i Unió, i poca cosa més. No caure en aquests errors apuntats, és una responsabilitat que en cap cas podem defugir.

Aclarits aquests conceptes previs, cal que tinguem en compte que una estratègia coherent ha de permetre:

- a) La definició de les parts en litigi.
- b) L'establiment d'una pràctica de lluita que permeti, d'una banda, l'eixamplament i el reforçament de les pròpies forces, i de l'altra, l'isolament i la destrucció de les forces contràries.

Aquests criteris són aplicables tant a diferents formes de lluita com a una perspectiva estratègica o tàctica (és a dir a més petita escala).

La línia estratègica fonamental pot ésser definida com estratègica de resistència, una resistència que és alhora social, econòmica i política contra el sistema i contra l'Estat, i que és també cultural (contra la cultura burgesa i per una cultura nacional i popular).

Aquesta estratègia de resistència és la que ha de permetre l'afebliment del Bloc Històric Dominant (entenent per això el conjunt de forces socials i polítiques que

defensen el sistema de dominació) i el reforçament del Bloc Històric Revolucionari (entenent aquest bloc com el conjunt de les forces socials i polítiques favorables als interessos de les classes populars catalanes).

La lluita de resistència i la consolidació d'una cultura revolucionària aniran definint els eixos d'estructuració del Bloc Històric Revolucionari en cada moment concret i aniran prefigurant l'alternativa política de la nostra lluita.

No n'hi ha, doncs, prou amb lluitar i resistir, sinó que cal que en la lluita de cada dia es vagi clarificant el bloc estratègic propi, i es vagi explicitant més i més una alternativa clara.

4.5 Política d'aliances a curt i a mitjà termini

Amb quines forces polítiques és possible establir formes de col·laboració o aliances per tal de dinamitzar la lluita independentista.

Tenint clar que l'objectiu és dinamitzar les classes populars catalanes, en l'estratègia de resistència que hem apuntat, cal considerar les diferents forces que influeixen en aquest bloc social.

Podem classificar les diferents forces polítiques en els següents sectors:

1. Independentistes: Fonamentalment l'eix MDT-CSPC (i sectors pròxims AEIU, GDL, etc.)
2. Nacionalistes radicals: Crida, JERC, MEN, FNC, Estat Català, etc. (Forces que encara que es diguin independentistes no en comparteixen els aspectes essencials de l'estratègia: rebuig a l'ocupació, defensa política de la violència revolucionària, dinàmica de classes, etc.)
3. Comunistes radicals: MC, LCR, i puntualment PCC (plantejaments no-nacionals però anticapitalistes).
4. Anarcosindicalistes: sectors radicals de la CNT i pròxims (plantejaments nonacionals però antiestat).
5. Nacionalistes moderats: ENE, ERC, UPV, PSM, etc. (plantejaments no enfrontats a l'autonomia ni a l'ocupació però nacionals i d'esquerra, és a dir, defensors dels interessos populars en lluites concretes).
6. Eurocomunistes: PSUC (plantejaments més compromesos amb l'Estat que els anteriors).
7. Nacionalistes burgesos o Regionalistes: CiU, sectors -catalans- del PSOE, etc. (forces amb plantejaments burgesos i espanyolistes però no espanyolistes militants).
8. Espanyolistes militants: PSOE, AP, UV (forces defensores a ultrança de l'Estat del sistema de dominació).

Les classes populars catalanes estan sotmeses a la influència d'aquestes vuit famílies ideològiques esquematitzades.

Només els sectors 2, 3, 4 i 5 poden arribar a coincidir puntualment amb lluites impulsades per l'estratègia independentista del sector 1.

La dinamització de les classes populars catalanes en la nostra estratègia es pot desenvolupar així amb el següent tractament a dos nivells:

A. Proposant de manera oberta fronts de lluita i mobilitzacions nacional-populars (per a tots o alguns dels sectors 2, 3, 4 i 5)

- En la lluita d'acció per la llengua.
- En la lluita ecologista i antiolímpica.
- En la lluita antirepressiva i contra la Llei Antiterrorista.
- En la lluita antiimperialista i de solidaritat internacional (Euskadi, Còrsega, Irlanda i Nicaragua i Kanaky, Sud-Àfrica, etc.)
- Etc., etc.

Aquestes línies han de pretendre dinamitzar sectors amplis de les classes populars establint formes de col·laboració possibles en cada cas amb el ventall de forces populars esmentades. En alguns casos caldrà o serà possible la formació d'una organització (com ho són ara el GDL, per exemple). En uns altres casos serà convenient la dinamització d'unes campanyes, etc. Sempre caldrà, però, garantir la direcció estratègica de les diferents lluites, a partir d'un nucli organitzat com s'ha fet amb els GDL (que assumeixen la funció de direcció estratègica al si del Moviment de lluita per la llengua, el qual agrupa sectors molt amplis disposats a lluitar per la llengua però des d'enfocaments i estratègies molt diversos).

B. Establint aliances conjunturals en la intervenció política (eleccions, campanyes de sensibilització, etc.) entre els sectors ideològicament més pròxims (1, 2 i eventualment 5)

Algunes formes de propaganda política i ideològica, és evident que poden ésser realitzades conjuntament amb sectors amb els quals es comparteix una terminologia i algunes de les concepcions de la realitat nacional i social.

Així, doncs, en el primer cas (A), es tracta de reforçar un eix estratègic que s'ha d'anar desenvolupant en diferents línies d'un Bloc Històric Revolucionari, que a hores d'ara, encara és difícil de preveure com es pot arribar a consolidar (sota quins plantejaments i agrupant quines forces).

I en el segon cas (B), es tracta de multiplicar la influència ideològica en aspectes generals que poden facilitar l'avanç de l'independentisme. Tampoc no és possible, en aquest cas, de preveure l'evolució ideològica i estratègica d'aquests sectors encara que s'observa una radicalització creixent dels plantejaments en algunes de les organitzacions esmentades, de tal manera que es prefigura una confluència independentista.

Segons les anàlisis anteriors que ens mostren, al si de les forces populars i nacionalistes, una assumpció escassa de l'estratègia independentista, sembla evident que seria un error establir ara un front polític basant-se en coincidències aparents.

La formació d'un front reclama un cert arrelament popular i una clarificació mínima d'una estratègia, és a dir, del camí a seguir conjuntament.

I seria, així, en aquestes condicions, encara més greu plantejar la formació d'una mena de Front que sota la proclama del patriotisme no reclamés la defensa política dels patriotes catalans ni plantegés l'arrelament a les lluites i reivindicacions populars.

Els sectors que s'autoproclamen independentistes han d'ésser forçats, ara i ací, a reforçar l'estratègia del moviment independentista, que tal com ho hem apuntat més amunt, és una estratègia de resistència. (I, concretament, hem de col·laborar en l'enfortiment de les línies i organitzacions nacional-populars). Si aquests sectors volen aprofitar-se de la lluita de Terra Lliure i dels patriotes catalans han de donar,

com a mínim, suport als CSPC i a la lluita antirepressiva independentista. i si diuen que defensen la Terra i es volen aprofitar dels esforços de mobilització i de clarificació realitzats al llarg dels darrers anys per l'independentisme organitzat, hauran d'ajudar a reforçar l'MDT i/o diferents estratègies de lluita ecologista, de defensa de la llengua, etc.

No es pot donar protagonisme polític a nacionalistes de dreta pel sol fet de proclamar-se independentistes; i no es pot fer tampoc cas de cap autoproclamat patriota que no estigui disposat a enfortir la lluita independentista de cada dia.

La unitat avui passa, en tot cas, per la constitució d'un Front independentista que reforci l'estratègia ja engegada pel moviment independentista els darrers anys; i aquest front és (o pot ser-ho fàcilment) l'MDT. I per avançar també en el redreçament del Bloc Històric Revolucionari.

Un cop enfortida estratègia independentista, és possible que en el moment avançat en què es prevegi una ruptura amb l'Estat, es pugui constituir un Front Nacional de Ruptura que dirigit per l'independentisme, sigui capaç d'agrupar els nous sectors socials que s'hi incorporaran (sectors que s'hauran radicalitzat socialment o nacionalment) de tal manera que en resulti reforçada la correlació de forces de l'Alternativa independentista en aquell moment.

Mentrestant, però, és del tot prioritari el reforçament estratègic de l'independentisme com a moviment amb voluntat i capacitat d'arrelament social, per tant, plenament compromès en la lluita de classes.

4.6 Missatge ideològic i actuació política

En el treball polític diari l'MDT ha de clarificar un missatge ideològic i l'actuació d'acords amb els criteris següents:

4.6.1 Discurs ideològic

- Cal que tinguem en compte els sectors socials als quals es pretén arribar.
- Donar el doble contingut nacional i de classe
 - Fer avançar en sentit de classe sectors amb consciència nacional.
 - Fer avançar en sentit nacional sectors amb consciència de classe.
 - No retrocedir en plantejaments ja assumits per amplies capes socials durant els darrers anys.
- Evitar que es puguin confondre les nostres posicions amb una simple radicalització de les postures de la burgesa i els reformistes regionalistes.
- Refermar el discurs actual en els aspectes de:
 - Denúncia de la via autonòmica i de la constitució espanyola.
 - Reclamar la reunificació nacional.
 - Acceptació de tots els mètodes d'enfrontament a l'ocupació, i solidaritat conseqüent amb els lluitadors.
- Evitar de caure en discursos simplificadors, mitificadors i maniqueus.
- Tot i constatar l'existència de sentiments i actituds vitals en les motivacions polítiques de militants i sectors socials afins, evitar de reforçar-les elevant-les a la categoria ideològica. El foment d'aquests sentiments i actituds amb caràcter ideològic forma part de les típiques estratègies feixistes.

4.6.2 Criteris d'actuació política

- Obertura als diferents sectors socials potencialment afins sense buidar de

contingut el nostre missatge nacional i de classe.

-Potenciació de l'MDT com a única organització política unitària de masses de l'independentisme revolucionari, juntament amb les altres organitzacions sectorials, per damunt sempre de partits i grups d'afinitat.

-Combinar acció amb explicació sempre dins de la línia política de l'MDT.

-Intentar mantenir sempre visions a mitjà i llarg termini en la concreció tàctica de la línia política.

-L'independentisme necessita eixamplar el seu teixit social però això requereix una acció amb resultats a llarg termini que cal realitzar de forma gradual i sense forçar situacions artificials, que només provoquen reaccions contràries i fracassos estrepitosos (aquest teixit social s'eixamplarà per una expansió social i cultural dels sectors independentistes però no per accions consignistes).

4.7 Maduració de l'independentisme com a alternativa política

En la valoració de la situació feta a l'apartat corresponent, hem parlat d'una presència política difusa per part de la imatge de l'MDT.

Aquesta mancança és deguda, tant a una infraestructura deficient com a falles de funcionament que hem esmentat.

Cal resoldre les mancances que impedeixen una imatge sòlida en diferents aspectes: des de la revista i les publicacions en general, fins a l'aparença dels locals i la formació dels representants públics i de la militància en general (Vegeu tasques concretes a l'apartat 5.2 on s'exposa el pla de treball).

La promoció d'uns representants públics ha d'ésser també el reflex d'un funcionament que amplii el cercle dels membres que assumeixin responsabilitats al si de l'MDT. Això vol dir tot un esforç de dinamització interna vencent molts dels recls i reticències que encara existeixen en el funcionament actual.

La dinamització interna de l'MDT demana, doncs, un canvi fonamental en els estils de treball que s'han de basar en el debat obert (sense intents d'imposició a partir de preses de posició prèvies) i en la co-participació en les responsabilitats. Els òrgans de coordinació han d'ésser constituïts en funció de la incorporació de les diferents visions polítiques existents al si de l'MDT, en les diferents responsabilitats, de tal manera que la militància s'hi senti àmpliament representada. i els debats han d'ésser desvetllats i dinamitzats al si mateix de l'MDT (i no pas madurats al marge i llançats precipitadament damunt una militància desinformada).

D'altra banda, per a potenciar la presència pública de l'MDT cal, encara que, d'acord amb els principis aprovats, la presència política de l'MDT sigui totalment prioritzada. (No seria, doncs, correcte que la presència política fos suplantada, en situacions importants, per cap partit, com acostuma a passar, per exemple, les vigílies de l'11 de setembre seguint un criteri que sens dubte cal considerar equivocat).

Un altre aspecte de la maduració política és l'arrelament social necessari. L'MDT ha de treballar per tal de reforçar el lligam amb el poble. Això vol dir, per als seus membres, no treballar aïlladament sinó lligats, a nivell local, a la problemàtica del barri i de la comarca; i, en un nivell més general, participar en totes aquelles lluites

que representin la defensa dels interessos de les classes populars catalanes.

Només així les classes populars catalanes identificaran l'MDT amb la defensa dels seus interessos, i aniran comprenent i assumint els objectius de l'independentisme.

5. Proposta de resolució política

5.1 Objectius polítics

L'MDT és encara un moviment polític poc organitzat, poc arrelat socialment i que necessita una ràpida clarificació i maduració polítiques per tal d'encarrilar adequadament el potencial mobilitzador que posseeix.

A part de l'anàlisi de la conjuntura política (que és exposada més amunt) convé que el nostre moviment faci un important esforç de clarificació ideològica, que partint dels punts inicials de definició política aprovats a l'Assemblea constituent d'ara fa dos anys, garanteixi una orientació clara i una línia d'actuació correcta. Un primer concepte que cal aclarir és el de la base social de l'independentisme.

I en aquest sentit, l'MDT afirma (com a hereu de tota la tradició de lluita que hem descrit anteriorment) que la base social de l'independentisme actual són les classes populars (com a conjunt de sectors populars allunyats dels beneficis econòmics capitalistes; de la propietat i de la gestió dels mitjans de producció; i de la gestió, en general, del sistema econòmic).

Cal tenir en compte, però, que per a acostar aquesta base social a la lluita de l'independentisme caldrà una tasca sistemàtica que ajudi a vèncer especialment la influència de la ideologia conservadora i/o espanyolista al si de la petita burgesia tradicional, i l'espanyolització cultural en els sectors populars d'origen immigrat. L'independentisme és concebut per l'MDT com l'expressió política de la lluita de classes en la fase actual de conquesta de la independència: la lluita independentista situa a una banda els ocupants (aparell de l'Estat) i els seus aliats (burgesa, en general); i a l'altra, les classes populars.

Es tracta, doncs, d'una lluita contra l'ocupació, però en aquesta lluita uns catalans seran conseqüents amb els interessos nacionals, i uns altres els traïran (botiflers). Són botiflers tots aquells qui no denuncien l'ocupació i col·laboren a mantenir-la i a disfressar-la. L'espanyolisme polític no és, doncs, un factor que es mesuri tan sols per una dependència orgànica (PSOE, MC, LCR, etc.), sinó que és un factor ideològic i lligat a l'adhesió al concepte d'Espanya (PSUC i CiU) i a la manca de rebuig de l'ocupació (i així arribaria fins a sectors importants d'ERC i d'ENE}. El botiflerisme actual s'expressa de manera més concreta per l'acceptació i defensa de les Autonomies. i la lluita de classes de l'independentisme situa espanyolistes i botiflers a un costat, lluitadors i patriotes a l'altre. Els uns defensen l'estat agressor. Els altres s'hi enfronten.

El fet de ser culturalment i antropològicament català no és pas una garantia de suport a la lluita independentista ja que el punt de referència essencial és el posicionament respecte a l'Estat i a l'ocupació.

L'independentisme no es pot limitar a la simple reivindicació abstracta d'independència; cal que prefiguri un nou model de societat gosant plantejar propostes adreçades al conjunt de les classes populars catalanes.

L'independentisme no és tan sols un nacionalisme radical, sinó que és el resultat

d'abordar l'opressió i l'alliberament nacional des d'una perspectiva de classe; i comporta, per tant, tot un projecte de lluita i de transformació socials.

Per a comprendre clarament la lluita independentista cal saber lligar correctament els tres registres següents: classe explotada-nació oprimida-cultura rebutjada, de tal manera que, per exemple la cultura nacional catalana no pot ésser definida tan sols en funció de «espanyol» o «el francès» sinó també com a anticapitalista, enfrontada obertament al conservadorisme burgès i al procés internacional d'estandardització i banalització que se'ns vol imposar. Cal donar a la cultura popular (nascuda de les aportacions diverses de tot el territori nacional i de la crítica a la cultura tradicional) tot el seu veritable caire revolucionari, convertint-la en una trinxera enfront de la aculturació i l'opressió.

Això ens ha de portar a una adequada utilització dels símbols, que (tot i ésser necessaris per a la identificació col·lectiva i per al reforçament del sentiment de grup) poden esdevenir fàcilment manipulables si no es relacionen amb uns continguts apropiats. L'independentisme ha d'anar creant, doncs, els seus símbols propis clarament diferenciats dels més folkloritzats, elitistes o allunyats dels interessos populars, propis de la burgesia.

El projecte independentista és, doncs, un projecte alternatiu, oposat al model de societat (econòmic, social, polític, cultural) capitalista actual.

Tractant-se d'un procés de lluita llarg, el projecte polític independentista no es definirà actualment tant per un programa de govern alternatiu futur sinó per unes realitats actuals alternatives, per unes formes de lluita i de vida alternatives que sigui capaç d'anar desplegant

Així, la línia estratègica fonamental que ha de seguir l'independentisme és una estratègia de resistència, una resistència que és alhora social, econòmica i política contra el sistema i contra l'Estat, i que és també cultural (contra la cultura burgesa i per una cultura nacional i popular).

En la lluita de cada dia s'anirà enfortint i clarificant el bloc social favorable als interessos de les classes populars catalanes i no integrat en les estructures de poder (bloc històric revolucionari) i també s'anirà explicitant més i més clarament una alternativa al sistema de dominació, passant successivament de la presa de posició negativa contra les diferents opressions, a un programa de propostes alternatives econòmiques, socials, polítiques i culturals.

En aquesta perspectiva, la política d'aliances que cal que segueixi l'MDT respecte a la resta de forces populars té un doble vessant: d'una banda en una àrea àmplia de resistència nacional i popular, amb la impulsió de lluites reivindicatives i nacional-populars (lingüístiques, ecologistes, sindicalistes, etc.) que siguin capaces d'atreure a la col·laboració sectors de diferents forces polítiques i socials (independentistes, nacionalistes radicals i més moderats, comunistes radicals, anarcosindicalistes), a partir de l'autoorganització a nivell nacional i la defensa dels interessos populars.

(Garantint, a més, per a cada front de lluita una orientació estratègica adequada, que parteixi de l'anàlisi dels principis ideològics i aliances de classes que conformen la política dominant; i del plantejament dels principis i aliances favorables a les classes populars catalanes).

I d'altra banda, en una àrea més definida, d'esquerra independentista, la impulsió d'activitats polítiques de propaganda ideològica (eleccions, campanyes de sensibilització, etc.) que poden comptar amb el suport de diferents grups amb

plantejaments nacionals i socials pròxims (és a dir, independentistes i diferents formacions, que plantegen alhora la lluita nacional i social).

L'objectiu d'aquesta política d'aliances és d'aconseguir a través d'un període de lluites i mobilitzacions, el reforçament d'un bloc històric revolucionari capaç d'agrupar al voltant de estratègia independentista, totes les forces socials amb voluntat i capacitat d'enfrontar-se amb el bloc històric dominant (bloc social que ha sortit enfortit de l'operació de Restauració transfranquista).

Per a la maduració política que necessita l'independentisme (i l'MDT), no n'hi ha prou, però, amb una clarificació genèrica dels principis ideològics. Cal que es modifiqui també la imatge pública per tal que pugui aparèixer com a alternativa política; i en aquest sentit, caldrà insistir tant en els aspectes formals (com ho són els locals, les revistes, els portaveus) com en la voluntat d'arrelament social.

Cal que els membres de l'MDT s'insereixin en les lluites populars i en la vida cultural i associativa dels barris i pobles del nostre país, reforçant la consciència nacional-popular de les classes populars catalanes i estructurant tota una trama social susceptible de donar suport a la lluita independentista.

Cal, doncs, que l'MDT com a organització doni suport explícitament a les lluites i mobilitzacions principals en defensa dels interessos de les classes populars catalanes.

Els membres de l'MDT han de tenir tothora presents els sectors socials als quals es vol arribar, fent sempre avançar en sentit de classe els sectors nacionalment més conscients i fent avançar en sentit nacional els sectors amb més consciència de classe.

Cal evitar, sobretot, de no ser confosos amb la simple radicalització formal de plantejaments propis de la burgesia o del reformisme regionalista. i això és possible amb una línia clara: denunciant, sempre que calgui, la via autonomista i el marc constitucional; reclamant i defensant la reunificació nacional; acceptant i defensant tots els mètodes d'enfrontament a l'ocupació; evitant de caure en plantejaments simplistes i maniqueus que desfiguren la realitat; i evitant també que els sentiments viscerals siguin elevats a la categoria d'elements ideològics, en substitució de concepcions i argumentacions polítiques, etc.

Cal construir un moviment polític que sigui capaç d'impulsar de manera correcta les lluites populars i d'afrontar les necessitats de presència pública. (Ha d'ésser així també capaç d'incidir, en el futur, en el camp electoral, però sense caure en presses electoralistes; participant únicament en conteses electorals quan la situació del moviment permeti treure'n avanços organitzatius i ideològics). Finalment, cal que l'MDT sigui potenciat d'una manera clara i decidida com a única organització política unitària de masses de l'independentisme, per damunt sempre dels partits o grups d'afinitat que en formen part. Que tota acció vagi acompanyada d'una explicació suficient de causes i objectius. i que l'eixamplament del teixit social es realitzi de forma gradual i sense actuacions artificials o consignistes que no poden fer més que provocar reaccions de signe contrari entre el poble. Totes aquestes diferents expressions de la maduració política del nostre moviment ens permetran d'incidir positivament en el potencial humà que de manera creixent s'acosta als plantejaments independentistes, a partir d'un sòlid arrelament social, i d'unes línies clares de treball, de tal manera que s'anirà reforçant la cohesió interna del nostre moviment i anirà augmentant la seva capacitat com a alternativa política i social.

5.2 Pla de treball per a dos anys

5.2.1 Tasques externes

És molt important que les tasques externes no es limitin al calendari de campanyes puntuals de cada any i que es procuri articular una dinàmica permanent en diferents fronts semblantment a com s'ha començat a fer en la lluita antiirepressiva i en la lluita per la llengua.

Cal dinamitzar:

- El Front d'acció sindical, agilitzant el Congrés plantejat i creant un nucli que basteixi una infraestructura mínima (assessorament laboral, agitació i propaganda, informació, etc.) i que faci propostes de treball al conjunt de l'MDT.

- L'acció ecologista, aplegant informació i dinamitzant iniciatives de lluita permanent (olimpíades, incendis, etc.). Caldria que existís un petit nucli assessor i dinamitzador.

Obrint aquests nous fronts i treballant regularment en la lluita per la llengua i en la lluita antiirepressiva serà possible l'enquadrament de nous lluitadors, i la realització d'una activitat permanent i continuada que ajudarà a la maduració i a l'arrelament de l'independentisme.

Pel que fa a la imatge i presència pública caldrà especialment:

- Reforçar la infraestructura material (especialment el local de Barcelona, condicionant-lo i proveint-lo de telèfon, dins un termini breu -començaments de 1987?).

- Millorar *La Veu de la Terra* (Aconseguir periodicitat bimensual al final del període: començaments de 1988).

Pel que fa a la implantació i l'expansió:

- Pla d'expansió a Lleida, Tarragona, Castelló i València. (Fixar objectius numèrics i d'implantació concrets).

L'expansió dins les diferents comarques a part dels objectius anteriors hauria d'ésser planejada a l'interior de cada Agrupació de Comarques (v. Tasques internes).

- Pla de treball al si dels instituts de Batxillerat i Centres de FP (Petit nucli responsable).

- Pla de treball en zones d'immigració. (Realitzar alguna experiència a fons a Barcelona, al Vallès o al Baix Llobregat).

5.2.2 Tasques internes

- Estendre la formació política. (Realitzar seminaris de temes fonamentals - coneixement de la història, i de la societat actual catalanes; experiències, moviments i teories internacionals; ecologia; moviments d'alliberament nacional; moviment obrer...; seguretat... -muntar-ne almenys cada any a cada Agrupació de Comarques).

-Resoldre l'organització del Barcelonès. (Creació d'un secretariat de cinc membres políticament representatiu i capaç de dinamitzar i d'engrescar la militància, activant les comissions, millorant la infraestructura del local, controlant les cotitzacions, etc.).

-Resoldre la necessitat d'una participació més gran en les tasques i debats nacionals. Es podria establir:

-Agrupacions de comarques a l'estil de les nord-orientals i de l'extrem sud, ja existents, que mantenint el caràcter fonamental de la comarcal facilitessin algunes tasques o funcions supracomaricals.

(Una proposta provisional, tenint en compte la implantació actual, podria contemplar:

- Agrupació de Girona (nord-oriental)
- Agrupació de Vic-Manresa (+ Berguedà, Solsonès, Ripollès?)
- Agrupació del Vallès-Baix Llobregat-Maresme
- Agrupació del Penedès-Garraf-Anoia
- Agrupació del Camp (Tarragona-Reus-Valls-Conca-Priorat)
- Agrupació de Lleida (+ Andorra, La Seu...)
- Agrupació de l'Ebre-Maestrat
- Agrupació de Castelló-València
- Agrupació d' Alcoi-Alacant (Extrem Sud)

Formarien agrupacions a part, el Barcelonès i cadascuna de les Illes).

-Coordinadores Intercomaricals (dins cada Agrupació) obertes, cada dos mesos, on es portarien a terme els debats nacionals i es preveurien les necessitats d'expansió dins l'agrupació de comarques.

-Les Coordinadores Nacionals es realitzarien:

-Cada dos mesos, però amb la possibilitat que el lloc de reunió fos rotatiu.

Amb aquestes propostes es pretén facilitar alhora la realització de debats nacionals (i per això es pensa que l'àmbit de l'agrupació supracomarcal pot fomentar la participació de les assemblees comaricals més febles i pot ajudar a crear un clima favorable al debat de temes que no siguin estrictament comaricals) i acostar la Coordinadora Nacional a les comarques (i per això s'hi facilita l'assistència espaiant-ne les reunions o permetent les delegacions conjuntes de diferents comarques).

-Resoldre els desequilibris en la Representació de les Comarques a la Coordinadora Nacional.

Caldria establir:

- . Un representant per nucli comarcal (de 3 a 5 membres)
- . Un altre representant de 6 a 10 membres
- . Un altre representant cada 10 membres o fracció

Així, per exemple:

- . una comarca amb 4 membres tindria..... i representant (Ara 2)
- . una comarca amb 8 membres..... 2 representants (Ara 2)
- . una comarca amb 35 membres..... 5 representants (Ara 3)
- . una comarca amb 65 membres..... 8 representants (Ara 4)

Tal com es veu, actualment una comarca de 65 membres només té una

representació doble d'una de 4 membres. Aquesta desproporció es presta a desequilibris i manipulacions.

-Facilitar la informació i el debat intens amb la publicació àgil i regular del butlletí intern (almenys cada dos mesos).

-Realitzar un Pla Econòmic sòlid i ambiciós

Establir un estudi seriós dels pressupostos anuals planificant les cotitzacions, el material, les parades i les possibles inversions d'acord amb aquest pla. Dedicar gent i temps a l'apartat d'economia.

-Preveure l'existència d'una Permanent del Secretariat Nacional a Barcelona. Cal que hi hagi un òrgan permanent que resolgui col·legiadament les qüestions més urgents entre reunió i reunió de secretariat, que d'altra manera queden a mercè de la lliure iniciativa d'individus o partits al si de l'MDT.